

[Steen Folke]

ger er lønarbejdernes realløn faldet, tempoet og produktiviteten skruet op og arbejdsløsheden igen steget. De rent menneskelige følger i form af fysiske og psykiske skader viser sig tydeligt, samtidig med at aktionærerne kan glæde sig over, at overskuddene i virksomhederne før skat er steget med 87 pct.

Med snarlig ikraftsættelse af fælles EF-beskatning gennem opkrævning af en momsandel er grunden lagt til, at EF over sit eget budget kan føre, hvad man kunne kalde en egentlig finanspolitik, hvilket igen vil sige, at Danmark yderligere bliver underlagt et overstatsligt apparat.

En væsentlig faktor i hele EF-politikken er jo landbrugsordningerne. Det er derfor interessant at læse i EF-Parlamentets publikation fra marts 1977 angående medlemskabets konsekvenser for centrale dele af dansk erhvervsliv. Konklusionen på landbrugsafsnittet indledes med at konstatere, at dansk landbrug i 1976 efter mere end 3 års medlemskab

»... ikke har oplevet den ekspansion i produktion og eksport, som man i 1972 forventede ville følge af EF-medlemskabet. Dansk landbrug har hidtil kun opnået de fordele, der automatisk følger af medlemskabet gennem markedsordningernes mekanismer.«

Man konstaterer, at produktionen har været stagnerende, mens priserne er steget ca. 50 pct. Med andre ord: uden EFs særlige erhvervssubsidier for landbruget havde der ingen gevinst været. Netop disse prissubsidier, der sikres ved et, som alle ved, særdeles kompliceret system, betyder på den anden side overførsel af indkomster fra lønarbejdere i EF-området til bønderne og opretholder en kunstigt høj produktion, som i perioder medfører store overskudslagre, som så senere kan sælges til dumpingpriser. Differencen betales af skatteyderne.

Rapporten gør også opmærksom på problemerne omkring de monetære udligningsbeløb. Det gælder således for Vesttyskland, der jo gradvis har revalueret D-marken, hvad der medfører billig import af rå- og hjælpestoffer til landbruget, men som samtidig yder udligningsbeløb til den tyske landbrugseksport, så den ikke bliver dyrere på eksportmarkederne. På denne måde har f. eks. tysk smør kunnet vinde indpas på det engelske marked, bl. a. på bekostning af dansk smør.

Virkningerne af overskudslagrene kan være katastrofale for tredjelande, som det blev bemærket på et nyligt overstået FN- og UNCTAD-seminar i Oslo. Der er et eksempel på, at FNs fødevarerprogram blev ødelagt af et pludseligt og planløst uddelt parti skummetmælkspulver.

EF sikrer fri bevægelighed for varer, kapital og arbejdskraft. Det sidste tales der ikke så meget om, men der skal kun minimale flytninger af arbejdskraft til, for at det kan få betydning i konfliktsituationer. Som eksempel vil jeg nævne bygningen af Herlev sygehus, hvor 500 bygningsarbejdere som bekendt strejkede mod forsøg på at få arbejde udført af underbetalt, uorganiseret engelsk arbejdskraft. Man kan også nævne HKs blokade mod Hertz, som svarede ved at importere uorganiseret personale fra sine udenlandske afdelinger.

Det er bemærkelsesværdigt, at udenrigsministerens tale ikke indeholder noget om de videre integrationsplaner i EF. Her ligger nok en varm kartoffel for socialdemokratiet. Ingen er i tvivl om, hvad udenrigsministerens varme hjerte banker for, men ingen er heller i tvivl om, at det store flertal af socialdemokratiske vælgere ser helt anderledes på disse ting.

En yderligere dansk integration i EF vil være i kapitalens interesse, men ikke i lønarbejdernes. Udenrigsministeren, socialdemokratiet og de borgerlige partier taler altid om, hvad der er i dansk interesse. At en del EF-modstandere gør det samme, bidrager yderligere til at forplumre realiteterne. Der findes nemlig ikke nogen samlet dansk interesse, men derimod modstående klasseinteresser, og ingen skal være i tvivl om, at de interesser, som udenrigsministeren og flertallet herinde i realiteten varetager, når de taler om danske interesser, først og fremmest er danske kapitalinteresser.

Det direkte valg til EF-Parlamentet, som nu er blevet udskudt et års tid, er et skridt på vejen mod yderligere integration, mod en politisk såkaldt europæisk union. Det er ikke, som tilhængerne ynder at påstå, en demokratisering af EF, der er tale om. Det kunne ellers nok være tiltrængt.

Mens udenrigsministeren af taktiske grunde var meget tilbageholdende med at tale om de langsigtede perspektiver i EF-samarbejdet, så skal jeg love for, at hr. Jørgen Junior lod